— Պատրաստ եմ ծառադ քո հրամանին հնազանդիլ, մայր իշխանուհի…

— Կ'իմանամ: Կոյսեր, մեզ միայն թողէք վայրկեան մը: Խոսէ՛ ուրեմն:

— Այս կ'էս-գիշերուան մօտ, քսանի չափ ձիաւոր աւանը մտան եւ օթեւան ուզեցին, ես իրենց գլխաւորը քսան-քսանհինգ տարու երիտասարդ մը՝ իմ տունս ընդունեցայ իւր քանի մը ընկերով, միւսներն էլ զանազան տեղուանք օթեւանեցան: Երիտասարդը, իբրեւ թէ հնարագիտութեամբ հարցմունքներ ընել սկսաւ թէ դեսպակով եկած օրիորդ մը ո՛ւր իջեր էր, եւ թէ վանքը ի՞նչ դիրքով, ի՞նչ զօրութեամբ տեղ էր, եւ թէ ինք Կոստանդնուպոլիս երթալու միտք ունէր, Սպարապետին կողմեն իբրեւ պատգամաւոր եւ թէ միայն քիչ մը տկար լինելուն քանի մը օր հանգիստ կուզեր ընել Սմբատաւան, եւ թէ ինք շիրակեցի էր՝ նոյնպէս իւր հեծեալները: Այս խօսքերուն ես միամտաբար մտիկ ըրի, բայց իր հնչմունքը, իր լեզուն, մանաւանդ իւր ընկերաց լեզուն յայտնի կ'ընէին թէ ինք սիւնեցի է, եւ իր անհանդարտ կերպեն իմացայ թէ այդ աղջկան համար է եկած, եւ կարելի է յիմար ձեռնարկութիւն մ'ընելու համարձակի, ուստի պարտք համարեցայ քեզ իմաց տալ, մայր իշխանուհի:

— Տկարութեան նշան կա՞յ իւր վրայ:

— Ամենեւին, բայց շատ տխուր է, երկայն կը մտածէ եւ յանկարծ հարցմունքներ կընէ:

— Քովի մարդիկը ինչպէ՞ս կը վարուին իրեն հետ:

— Իբրեւ իրենց իշխանին հետ:

— Անունը իմացա՞ր:

— Ներսէհ է անունը:

— Ի՞նչ կարծես թէ կը մտածէ այդ երիտասարդը: